

opusdei.org

Mons. Fernando Ocáriz garso įrašas: „Advento laiku paruošti naujų Kalėdų dovaną“

Opus Dei prelato meditacija apie Adventą. Šiame garso įrašė prelatas apmąsto Mergelės Marijos „Fiat“ ir kaip Ji pasiruošė su meile priimti savo Sūnų.

2020-12-08

„Taisykite Viešpačiui kelią!
Ištiesinkite Jam takus!“ (Mk 1, 3).
Advento liturgija mums siūlo šiuos
pranašiškus Izaijo žodžius,
kalbančius apie Joną Krikštytoją,
kaip matome taip pat Evangelijoje.
Adventas yra laukimas ir
pasiruošimas, ne pasyvus laukimas,
bet ruošimasis Viešpaties atvykimui.

Per Kalėdas švęsime būtent
Įsikūnijimą, Dievo Sūnaus dėl mūsų
tapusio kūdikiu, gimimą. Jau turime
po truputį ruoštis, kad galėtume
kontempliuoti šią neeilinę paslaptį,
kuri yra apreiškimas - visų pirma -
Dievo meilės mums, Viešpaties
pasiaukojimo už mus. Pats Visagalis,
pats Kūrėjas, pats Begalinis, nori
tapti mažu vaikeliu mums ir dėl
mūsų.

Turime po truputį pasiruošti, būtent
tam, kad priimtume - su naujumu,
kurį Kalėdos mums teikia kiekvienais
metais iš naujo - šią Dievo dovaną su

didžiuliu dėkingumu. Taip pat gerai žinome, kad Advento liturgija nurodo antrąjį Viešpaties atėjimą laikų pabaigoje, kuris, tam tikru būdu, iš anksto įvyksta kiekvienam žmogui mirštant, baigiantis jo gyvenimui žemėje. Tai neturėtų mūsų bauginti, o padėti mums suvokti taip pat savo pačių gyvenimą kaip pasiruošimą, kaip adventą: Viešpats ateis mus pasitikti. Visas mūsų gyvenimas yra, tam tikru būdu, laukimo laikotarpis iki tos dienos, kai Jėzus ateis, kad paimtų mus pas save.

Aktyvaus laukimo laikas. Mūsų kelionė Betliejaus link turi būti Jėzaus ieškojimas visose mūsų kasdienio gyvenimo srityse. Bet tam reikia „ištiesinti Jam takus“. Ką reiškia „ištiesinti Jam takus“? Reiškia, mums, pašalinti kliūtis Viešpaties atėjimui pas mus, į mūsų sielas, į mūsų gyvenimus.

Kokias kliūtis sutinkame? Daug kliūčių. Kiekvienas galime pasižiūrėti: kas mano gyvenime yra kliūtis, kad Viešpats ateitų daugiau? Kitaip tariant, kas man trukdo atverti savo sielą, savo dieną, savo kasdienį gyvenimą, kad Viešpats pilnai įeitų su savo jėga, su savo malone, su savo gėriu, su savo džiaugsmu? Kitaip sakant, viskas gali būti sutraukta į vieną didelę kliūtį - mūsų pačių aš, mūsų puikybės, su kuria turėsime kovoti visada, nenusimindami, kai pamatysime ją kylančią.

Tai, iš esmės, atsivertimas.

Atsivertimas, kuris, taip, yra mūsų pastangų, bet visų pirma, Dievo malonės vaisius. Dievo malonės, kuri turi mums suteikti šviesą, kad pamatytume kame turime tobulėti, kame labiau atverti kelią Viešpaties atėjimui į mūsų gyvenimą; ir kartu, stiprybę, kurią Viešpats mums teikia su savo malone, kad galėtume tai įgyvendinti, kad galėtume atsiliepti.

Todėl, suvokdami savo trūkumus, savo ribotumą, neturime nusiminti. Priešingai, turime džiaugtis, ne pačiais trūkumais, o tuo, kad jų suvokimas leidžia mums tobulėti, labiau atsiverti Dievo dovanai. Ir, visų pirma, matyti, kad ši Dievo malonė, ši Dievo šviesa yra vaisius kai ko didingo: visagalės Dievo meilės kiekvienam iš mūsų. Ši meilė pasireiškia dabar šiuo Dievo, dėl mūsų tapusio vaikelio, atėjimu, kurio laukiame, kuriam aktyviai ruošiamės.

Logiška, kad Viešpaties atėjimo apmąstymas mus skatina taip pat mąstyti apie Eucharistiją, nes Joje randame visą jėgą - kasdien, jeigu norime kasdien - atverti sielą šiam atėjimui, kuris jau tapo visiška tikrove komunijoje. Kaip sako vienas iš Bažnyčios tėvų - konkrečiai šv. Leonas Didysis, tekste, įtrauktame taip pat į liturgiją - „dalyvavimas Kristaus Kūne ir Kraujyje daro ne ką

kitą kaip paversti mus tuo, ką priimame“ [1]. Po truputį mus tapatina su Jėzumi Kristumi, nes šis „kelių atverimas“, šis „takų ištiesinimas“, šis „pasiruošimas Viešpaties atėjimui“, yra pasiruošimas susitapatinti su Juo. Ir tai iš esmės mes darome Eucharistijoje - Jis tai daro Eucharistijoje! - kad šis susitapatinimas būtų tikras, kad mūsų mintys sutaptų su Viešpaties mintimis, kad mūsų reakcijos į žmones ar aplinkybes būtų kaip Viešpaties.

Ieškokime susitapatinimo su Jėzumi Kristumi, taip pat Advento laiku, galvodami apie Kūdikėlio paprastumą, apie tai, kaip lengvą prie Jo priartėti, kaip leidžiasi viskuo aprūpinamas - kieno? Niekieno kito kaip tik Švenčiausiosios Mergelės.

Taip prieiname prie kito aspekto, kuris norėčiau, kad būtų mūsų

maldos objektas, kad prašytume Mergelės Marijos - prašome Jos to dabar - kad taip pat didžiosios Nekaltojo Prasidėjimo išskilmės proga, mus lydėtų. Iš tikrųjų, kad mes Ją lydėtume kelyje Betliejaus link, kad mūsų susitikimas su Jėzumi būtų intensyvesnis. Tuomet dar kartą apmąstysime ir kontempliuosime beribę Dievo meilę apreikštą mums šiame Kūdikėlyje.

Ji, Marija, pradėtoji be jokios dėmės, malonėmis apdovanotoji. Šiuo titulu, „malonėmis apdovanotoji“, kreipiasi į Ją tarsi vardu Arkangelas Apreiškimo metu: „Sveika, malonėmis apdovanotoji!“ (*Lk 1, 26*). Vėliau pavadins Ją taip pat „Marija“, sakydamas, „Nebijok, Marija“ (*Lk 1, 30*), bet pasveikindamas Arkangelas kreipiasi titulu „malonėmis apdovanotoji“ tarsi vardu. Ką reiškia „malonėmis apdovanotoji“? Originali šių žodžių reikšmė - visiškai perkeista malonės. Tokią Ją

kontempliuojame, žinodami, be to, kad yra mūsų Motina; Dievo Motina nuo Viešpaties Įsikūnijimo akimirkos ir mūsų Motina.

Ši scena skatindavo šv. Josemarį sušukti - su susižavėjimu, kurį ir mes norime išreikšti: „Didesnis už Tave tik Dievas!“ Žvelgdami į Mariją, sakysime: „Didesnis už Tave tik Dievas!“ Marija priima netikėtą pašaukimą. Klausia, kad gerai išsiaiškintų apie ką kalbama. Ir kai Angelas Jai paaiškina, duoda visiško atsidavimo atsakymą: *Fiat!*, „tebūnie“. „Tebūnie man, kaip tu pasakei“ (Lk 1, 38).

Pirmasis Adventas yra laukimas Viešpaties gimimo nuo tada, kai Jis yra Jos mergeliškose iščiose. Šiame Mergelės Marijos atsakyme matome - kaip sakė Popiežius Pranciškus vienoje homilijoje - kad malonės pilnatvė gali perkeisti žmogaus širdį ir įgalinti ją atlikti šį didingą aktą,

kuris pakeis žmonijos istoriją
(Pranciškus, 2015-12-08), *Fiat!*
„tebūnie“.

Taip pat ir mes turime šitaip atsakyti
Viešpačiui: „Tebūnie“. Nes visi
turime labai konkretų pašaukimą. Šv.
Paulius, tekste, kurį tikriausiai visi,
ar daug kas iš mūsų, meditavome
vieną kitą kartą, o gal dažnai - iš
laiško efeziečiams, sako, kad Viešpats
Dievas mus išsirinko „prieš pasaulio
sukūrimą, kad būtume šventi ir
nesutepti Jo akivaizdoje“ (*Ef* 1, 4).

Įdomus šis tekstas lotynų kalba, nes
vietoj „nesutepti“, nors reiškia tą
patį, sako: „be dėmės“. Mes „be
dėmės“; iš tikrųjų nesame be dėmės,
o mus šaukia, kad siektume būti be
dėmės. Kaip? Sako: per meilę. Per
meilę... Todėl tas visuotinis
pašaukimas į šventumą, kurį šv.
Josemaría visada skelbė - ir kurį II
Vatikano Susirinkimas iškilmingai
išdėstė - nereiškia neturėti trūkumų,

būti visiškai tobulam ar stovėti kaip eksponatas muziejuje... Tai labiau meilės šventumas, meilės pilnatvė. Nes su Dievo malone galėsime mylėti Dievą vis labiau, nepaisydami savo trūkumų, nors vis dar turėsime trūkumus ir patirsime savo ribotumą; galėsime mylėti Dievą ir kitus.

Benediktas XVI, enciklikoje *Deus Caritas est*, klausė: ar įmanoma mylėti Dievą, kurio nematome? Be abejo, atsakyti į šį klausimą, galėtų pateikti filosofinį ir teologinį išdėstymą, tačiau apsiribojo pamatiniu sintetiniu atsakymu. Ar įmanoma mylėti Dievą, kurio nematome? Iš tikrųjų, „Dievas tapo regimas Jėzuje Kristuje“. Čia turime dėti visas savo pastangas: kontempliuoti Viešpatį, Jėzų Kristų, Evangelijoje, mūsų asmeninėje maldoje. Nas taip pat ir šitaip galėsime semtis stiprybės mylėti

kitus, ir sekti Švenčiausiosios
Mergelės pavyzdžiu.

Įspūdinga kaip, iš karto po
Apreiškimo, iš karto po to, kai - per
savo *fiat!* - tapo Dievo Motina, pirmas
dalykas, kuris Marijaišovė *į galvą*,
buvo galvojimas apie Jos pusseserę.
Nes angelas Jai sakė, kad Jos
pusseserė laukėsi vaiko, bet nesakė,
kad turėjo eiti ją aplankyti. Tai buvo
Dievo visagalybės ženklas, nes Jos
pusseserė Elzbieta buvo jau sena. Ir
Marija iš karto suprato, kad Jos
pusseserei reikės pagalbos ir leidžiasi
į kelionę. Leidžiasi *į kelionę* ne tam,
kad pasveikintų, pabūtų kelias
valandas ar kelias dienas. Pasilieka
mėnesius, mėnesius...!

Prašykime Marijos, kad laimėtų
mums iš Viešpaties malonę, kuri mus
paskatins, pirmiausia pastebėti kitų
poreikius, ir po to, ryžtis tarnauti,
padėti, jausti kitų poreikius kaip
savuosius.

Matome taip pat kaip Nekaltoji Mergelė, šios malonės pilnatvės vaisius, moka pastebėti žmonių poreikius Kanoje. Viešpats, Jo mokiniai ir Marija yra pakviesti į šias vestuves. Marija vienintelė pastebi, kad trūksta vyno. Galime sakyti: čia toks medžiaginis reikalas... bet jauniems tai buvo labai svarbu, kad nepasirodytų blogai. Marija pastebi net ir tuos mažus dalykus būtent dėl meilės, dėl savo malonės pilnatvės.

Motina, mes neturime malonės pilnatvės, bet norime su Tavo pagalba būti panašūs į Tave, kad taip būtume panašesni į Jėzų Kristų. Pasiruošti priimti per šį Adventą naujų Kalėdų dovaną, padaryti, kad mūsų gyvenimas būtų dovana kitiems, ir ypač tiems, kuriems labiausiai to reikia. Yra tiek žmonių, kurie gyvena vieniši, tiek ligonių, atskirtų žmonių, tiek asmenų, kurie dėl pandemijos kenčia rimtus

ekonominius sunkumus savo
šeimose.

Pabaigai kreipkimės motiniško
Marijos užtarimo, kad Ji mus vestų
su Juozapu taip pat kelyje link to
nuolatinio mūsų asmeninio
susitikimo su Jėzumi Betliejaus.

(Garso įrašo transkripcijos vertimas).

.....

[1] Šv. Leonas Didysis, *12-asis
pamokslas apie Viešpaties kančią*, 3,
7: PL 54, 357.

*Klausykis originalaus garso įrašo
ispanų kalba:*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/mons-fernando-ocariz-garso-](https://opusdei.org/lt-lt/article/mons-fernando-ocariz-garso-)

irasas-advento-laiku-paruosti-nauju-
kaledu-dovana/ (2026-03-20)